

عنوان مقاله:

کارکرد هماهنگی آوایی در القای معنا بر اساس نظریه مورپس گرامون (مطالعه موردی: سوره های هود و یوسف)

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های قرآنی، دوره 27، شماره 105 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

سودابه مظفری - دانشیار دانشگاه خوارزمی، تهران

کاوه رحیمی - دانشجوی دکتری دانشگاه خوارزمی، تهران

خلاصه مقاله:

قرآن کریم از زیبایی های ادبی و ساختارهای زبانی و موسیقایی شگفت آوری برخوردار است. از جمله تجلیات اعجاز این کتاب الهی، تکرار صامت ها و مصوت هاست که تحت عنوان هماهنگی آوایی، معانی خاصی را به مخاطب القا می کند و علاوه بر افزایش برجستگی در کلام الهی، به جذب بیشتر مخاطب می انجامد. جستار حاضر تلاش دارد تا بر اساس نظریه مورپس گرامون، با تبیین میزان هماهنگی فرم آیات و نقش آن در رساندن مضمون و تاثیر بر مخاطب، به خوانش و تحلیل هماهنگی آوایی در القای معنا دست یابد. از این رو به بررسی شاخصه های موسیقایی آیات دو سوره هود و یوسف، به ویژه واکه ها و همخوان ها به شیوه توصیفی- تحلیلی پرداخته و این نتیجه حاصل شده است که تکرار واکه ها و همخوان ها در آیات قرآن کریم، به انتقال مقصود کمک کرده و مخاطب را بیش از پیش به سوی کشف القای معنا رهنمون می سازد.

کلمات کلیدی:

قرآن کریم، هماهنگی آوایی، القای معنا، مورپس گرامون

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1716375>

